

Makttekniker i massmedier

Här är en analys av några makttekniker i massmedier:

- Reducera relationer och gemenskaper till massa. Även läsaren förvandlas till kvantifierbar massa. Genom kombinationen individualitet och kvantitet förvandlas gemensamma beslut, gemenskaper och olika former av samarbete till aggregation, alltså sammanslagen effekt av individuellt handlande. Förvandlingen till massa sker både i hur artiklar skrivs samt i marknadsundersökningar vilka används för annonsering och finansiering av massmedia.
- Reducera läsaren till medvetande. Enligt Habermas (*Borgerlig offentlighet*, 1962) sågs det offentliga samtalet i den tidiga borgerliga traditionen som ett faktiskt samtal. Massmedier lästes högt på salonger och i kaffehus innan ett offentligt samtal satte igång. Massmedia var alltså det icke-samtal som genom att läsas högt på offentliga plats intensifierade ett samtal som uppstod efter högläsningen. I och med 1900 talet började massmedia förstå sig själv som det offentliga samtalet. Icke-samtal tränger undan och ersätter samtal. "Paneldebatter" blev en uppsättning makttekniker för att förvandla folk till tysta åskådare och åhörare. Upplysning förvandlades från en innovativ verksamhet till konsumtion av information, fakta och åsikter vilket ansågs leda till högre medvetande. Detta blev motsatsen till Kants förståelse av upplysning som att tänka högt, alltså tillsammans. Opinionen som i den tidiga borgerliga traditionen sågs som en följd av många och intensiva samtal på offentliga platser förvandlades istället till privata, individuella attityder och åsikter. Denna privatisering kvantifierades till "*opinionen*".
- Reducera makt till makthavare. Genom att peka ut individuella bovar och syndabockar bland politiker kunde maktmekanismerna döljas. Syndabockar kamouflerade system, struktur och lydnad. I traditionen från Gandhi och Foucault kan man hävda att makthavare inte finns. Det finns ingen som kan ta emot och lagra makt. Makt är upprepningar av lydnadshandlingar som skapar strukturer. Makt är inte en sak som kan innehas. Det går inte att ha makt.
- Reducera offer, förtryckare och aktörer till "*parterna*", vilka oftast ses

som två. Dessa två parter förstås som regeringar, nationalstater eller krigsmakter. Exempel är Mellanöstern där *Parterna* reduceras i nyhetsartiklar till exempelvis Hamas och Israels regering. Detta döljer andra parter som fackförbund, religiösa sammanslutningar och tempel, internationella organisationer, solidaritetsgrupper, biståndsarbetare, observatörer, massmedier, åskådare, familjer, grannar, byar, produktion, handel, vapenhandlare, transportföretag. Dessa "parter" existerar runt om i världen. Mellanöstern är utspridd över hela världen. Lokaliserad och global samtidigt. Allt prat om "båda parter" är propaganda.

- Omvandla särintresse till helhet. Genom en hegemonisk operation förstås särintressen som allmänintresse. Hegemoni är när delen försöker representera helheten. Nationalstater förstås som en container vilken kallas för Samhället. Organisationer, företag och sammanslutningar ses inte som likställda samhällen utan som inneslutna i Samhället (nationalstaten). Regeringar och politiska partier presenterar sig inte som särintressen utan hegemoniskt som allmänintresse. Även massmediernas särintressen döljs hegemoniskt som allmänintresse eller som medias uppdrag.
- Förvandla perspektiv och ställningstaganden till objektiv subjektivitet. Massmediernas makttekniker: lansera passande representanter och subjekt, kamouflera andra aktörer, begränsa vinklingar till motsatser och ytterligheter, alla dessa makttekniker döljs bakom massmedias-utanför-ideologi som legitimeras med begrepp som *balansera*, *objektivitet* och *neutralitet*. Dessa tekniker används också för att neutralisera värden och engagemang i intervjuobjektens uttalanden och handlingar. Etik och moral reduceras till intervjuobjektens subjektivitet. Subjektivitet blir massmedias objekt. Och objektivitet görs till massmedias självbild. Objektivitet och subjektivitet hamnar i en växelverkan som producerar en vidskeplig bild av världen.

Per Herngren

2006-09-12, version 0.2

Metod

Maktteknikerna ovan ska inte generaliseras till alla massmedier. Inte ens de

massmedier där teknikerna är vanliga domineras helt av dessa. Maktteknikerna är inte totalitära. Metoden som använts är istället att finna makttekniker och begripa något av dynamiken, inte att ge en representativ bild av massmedia.

Makttekniker kan verka i centrum eller i periferin, högt eller lågt i hierarkin, i det journalistiska hantverket eller i konkurrensen mellan medier, i hur vi läser eller i hur vi pratar om medier.

Skicka ej pressmeddelande till nyhetsredaktioner

Civil olydnad och andra former av motstånd blir ganska lätt nyhet i nyhetsmedia. Förvandlingen till nyhet motverkar dock politisk förändring. Den politiska förändringen skulle därmed kunna förstärkas genom att undvika att göra den till nyhet, genom att undvika att skicka pressmeddelanden till nyhetsredaktioner. Och genom att undvika att kontakta nyhetsmedia.

Denna text skrevs under reflektionen kring valet av att skicka mejl och pressmeddelande om [en civil olydnads-aktion](#) bara till rörelsetidningar, bloggar, mejllistor och olika forum på internet.

Nyheter förvandlar

Nyheter är inte en representation av vad som händer. Nyheter är en intervention. Genom olika tekniker förvandlar nyheter något till nyhet. Detta ska inte förstås som maktkonspiration. Det finns inget bakom som styr nyheterna. Bakomliggande *nyhets-konspirationer* är snarare undantag än regel.

Nyheter är istället självreproducerande system. Nyheter representerar därför inte någon dold makt eller något bakomliggande maktsystem. Nyheter producerar däremot själv makt.

Nyhet blir både medel och mål. Nyhets-handlingar skapar nyhets-handlingar.

Läsandet av nyheter, pratet om nyheter, är del av nyhets-interventionen. Även läsandet av nyheter omvandlandet något till nyhet. Läsande är alltså en intervention.

Konkreta tekniker används för att omproducera något till en *nyhet*. Dessa tekniker är inbakade i nyheten, de är en del av nyheten. Det finns därmed inga dolda makttekniker bakom nyheterna.

Nyhetstekniker kan innovativt slipas och imiteras av andra nyhetsjournalister och nyhetsredaktioner. Nyheter smittar av sig genom att återanvändas i långa imitationskedjor.

Nyheter skapar genom ständig reproduktion pulser, resonans och gravitationskraft. Nyheter producerar därmed egna planetsystem med fantastisk dragningskraft. Sådan dragningskraft skapar ibland svarta hål som slukar politiska verksamheter. Svarta hål osynliggör politisk förändring.

Hur nyheter slukar politisk förändring

Nyheter motverkar reproduktionen av politisk förändring genom bland annat följande framställningstekniker:

Gårdagens nyhet: Genom att framställa en politisk förändring som nyhet förvandlas den snabbt och effektivt till gårdagens nyhet. Till en icke-nyhet. En motståndsaktion återges därmed som tillfällighet.

Aktuell och inaktuell, inne och ute: Genom att framställa en politisk fråga som aktuell görs den till medel för att framställa andra politiska frågor som inaktuella. En motståndsgrupp som görs till nyhet blir därmed delaktig i att osynliggöra andra politiska förändringar.

Spektakel: Genom att förvandla politisk förändring till något spektakulärt framställs den som undantag snarare än pulserande repetition.

Sudda ut politiska subjekt: Motståndsaktörer och andra politiska subjekt suddas via nyhetsinslag ut och ersätts med föreställningar om central makt, eller föreställningar om centrala makthavare och politiker.

Subjekten för politisk förändring pekas i nyheter ut som regeringar, parlament, styrelser och företagsledning.

En individualistisk variant av denna teknik pekar istället ut enskilda som besitter poster inom dessa organ som politiska aktörer, exempelvis ministrar, chefer och presidenter.

Deltagare i motstånd eller folkrörelser framställs inte som politiker. Politiker pekas istället ut som en speciell yrkesgrupp som sitter i en riksdag eller regering för en statlig organisation. Andra som pekas ut som politiker är semiprofessionella i kommun och liknande lokalstater.

Återinsätta makthavare: De politiska aktörer som genomför politisk förändring under olika aktioner reduceras till medel för att påverka den verkliga aktören, det egentliga subjektet: regeringen. Aktivism skildras genom nyheter därmed som icke-politisk-förändring. Aktivism blir istället medel för att utnämna makthavare till makthavare.

Motstånd omvandlas genom nyheter därmed till medel för att återinsätta regeringar som regerande, motståndet utnämner alltså regeringen som just regering.

Motståndet avsätter därmed sig själv som regerande.

Mystifiera makt. Genom att med hjälp av opposition och motstånd framställa makt som något som kan innehas förtingligas makt. Makt föreställs som egenskap hos vissa eller som något man skulle kunna låsa in någonstans. Därmed osynliggörs makt. Makt är handlingar, handlingar av lydnad. På så sätt kan nyheter också osynliggöra att makt omedelbart upphör i samma ögonblick som lydnaden och samarbetet upphör. Makt är inget som kan låsas in. Makthavare finns inte.

Narcissism: Politisk förändring ersätts med narcissism. Den förändring som genomförs genom ickevåldsmotstånd tonas ned och ersätts med speglingens attraktionskraft. Bilden i nyhetsmedia framställs som viktigare än själva aktionen. Speglingen görs attraktivare än de faktiska politiska förändringar som sker i motståndsorganisationer och under aktioner.

Nyheten är nyheten: Civil olydnad framställs som instrument för att bli nyhet, som medel för att få uppmärksamhet. Civil olydnad framställs även som medel för att uppmärksamma en viss fråga. Civil olydnad reduceras därmed till medel för att komma in i nyhetsmedia.

Nyhetsmedia som självgenererande: Civil olydnad och motstånd raffinerar till rent bränsle för nyhetsmedias reproduktion av sig själv. Nyheter (re)producerar nyheter. Civil olydnad och andra former av engagemang omvandlas därmed till bränsle för nyhetsmedias drivande motor.

Civil olydnad blir fetischism. Nyheter omvandlas till stimulans och underhållning. Man läser om aktioner och får kraft. Denna kraft gör att man orkar med stress och lönearbete. Genom nyheter överförs därmed kraft från civil olydnad till lönearbete, ibland till profit, ibland till institutionell maktkoncentration.

Förändring skjuts på framtiden: Politisk förändring skjuts via nyhetsberättelsen bort till en avlägsen framtid. Detta sker genom en mekanisk och linjär skildring av politik. Motstånd och civil olydnad framställs som politisk påverkan, påverkanskraft.

Gandhis ickevåld innebar att mål och medel var samma sak. En politisk förändring skapar politisk förändring. Icke våld leder till ickevåld.

En mekanisk framställning av politik separerar istället mål och medel. Icke våld och civil olydnad reduceras till medel snarare än mål. Det politiska målet kan därmed skjutas bort till en fjärran framtid.

Mellanhand och förmedlare: Nyhetsmedia framställer sig själv som rimligt neutral förmedlare av opinion, opposition och protest. Denna förmedling förutsätts påverka makthavare. Nyheter skulle upplysa makthavarna, man tänker sig att upplysning föregår beslut och handlande. Nyhetsmedia framställs som en nödvändig mellanhand för politisk förändring. Därmed frestas politiska grupper att ställa sig i kö för att få komma med i denna förmedling.

Avslöjande och paranoia: Motstånd framställs som att den avslöjar makten. Motståndet drar bort den slöja som döljer makten. Motståndet skulle avslöja en bakomliggande dold makt. Motståndet görs därmed till medel för att producera en paranoid syn på makt. Makt som något bakom. Dolt bakom. Det skulle alltså finnas en slöja som döljer makt och som behöver dras undan för att vi ska upptäcka vad makten sysslar med.

Denna paranoida föreställning om makt hamnar i resonans med vissa varianter av grävande journalistik och vetenskaplig maktkritik. Maktkritik i denna

traditionen av-slöjar makt och makthavare. Makten som blir till makt mitt ibland oss genom olika handlingar döljs därmed. Utpekandet av det dolda döljer det uppenbara.

Protest blir nihilism: Genom att omvandla civil olydnad till negation, till ett Nej förvandlas ickevåldet till protest. När civil olydnad och ickevåld framställs som protest istället för konstruktivt byggande förvandlas den till nihilism: Viljan att inte vilja skapa värde. Icke-våld omvandlas till en ovilja till att vara med och bygga samhällen. Icke-våldet får inte bygga omsorg, solidaritet och samhällen. Icke-våldet får bara negera Staten, Kapitalet eller det Globala.

Civil olydnad hindras genom den negativa protesten därmed från att bli blivande samhälle. Bli blivande motståndssamhälle. Bli sårbart och solidariskt ickevåldssamhälle.

Nyheter producerar ickekommunikation. Jean Baudrillard visar hur massmedia producerar ickekommunikation, den förvandlar folk till mottagare snarare än till medaktörer[1]. Baudrillards kritik är dock generell mot hela massmedia och hamnar lite utanför min analys av just *nyheter* som intervention.

Media är inte svartvit

Nyhetsgenren är en egen genre. Den bygger på annorlunda berättartekniker än reportage, innovativa intervjuer, tester och berättelser. Man kan därmed inte säga att ett nyhetsmedia består bara av nyheter. I samma media kan det publiceras mycket annat vilket får helt andra mer kreativa funktioner än nyheter.

Det kan givetvis smyga in nyhets-skapande här och var i reportage, i tester och i personporträtt. Nyheter kan intervensera och neutralisera i berättelsen som finns i samma reportage och i samma artikel. Ett inlägg eller ett reportage behöver inte vara enhetligt.

Det kan även smyga in berättelser i rena nyheter. Nyhetsartiklar är inte alltid rena nyheter. Motstridiga funktioner kan motverka varandra.

Nyheter och politisk förändring som konkurrerande solsystem

Civil olydnad och ickevåld utförs i traditionen från Gandhi som en faktisk politisk förändring. Målet blir medlet. Genom möten, berättelser, samtal, bloggar, twitter, reportage, intervjuer blir det ibland lättare att härma och imitera den politiska förändringen. Och genom att läsa om andras berättelser från motstånd, om deras misstag, om deras experimenterande, blir det därmed möjligt att innovativt finslipa motståndet. Politisk förändring skapar växelverkningsar.

Förändring och imitation genererar varandra. Att imitera är alltid en sorts förändring. Detta återskapande av motstånd kan sprida sig som smittor och imitationskedjor. Motstånd bygger på så sätt samhällen, kollektiv och gemenskaper.

Politisk förändring är upprepning

Politisk förändring är repetition. Politisk förändring sprids genom att återigen återskapa den politiska förändringen. Precis som i Gandhis ickevåld är mål och medel ett. Politisk förändring är det som skapar politisk förändring.

En sådan förståelse av politik drar sig bort från en mekanisk föreställning av politik som påverkan. Den drar sig undan från en föreställning om att politiska utspel skulle påverka de egentliga politiska aktörerna: makthavarna. Och att dessa mäktiga makthavare sedan skulle ha makten att styra oss, att ställa saker tillrätta.

Men att visa hur politisk förändring blir självproducerande visar snarare på politisk dragkrafter än politisk [påverkan](#).

Själva reproducerandet producerar repeterande pulser. Pulser ger resonans. Och de skapar därmed andra pulser. Resonans förstärker den politiska kraften och genererar gravitationskraft. Organisationer, institutioner, samhällen och grupper kan känna en sorts gravitationskraft till varandra. De kan känna av ett sug att själva genomföra de politiska förändringar som pågår runt omkring. Det är dock inte alls säkert att organisationer, saker och människor dras med.

Spinoza påpekar att dragkraften i affekt är beroende av en förmåga att låta sig affekteras. Att en affektkraft byggs upp innebär inte alls att saker och ting, eller att vi, därmed automatiskt dras med.[2]

Nyheter fungerar på samma sätt som politisk förändring. Nyheter producerar nyheter. Mål och medel blir ett. Ett ständigt pulserande. Gravitationskraften hos nyheter konkurrerar därmed med gravitationskraften hos andra verksamheter. Ett sätt att bryta makten hos nyheter är att undvika nyheter, undvika att bli nyhet.

Per Herngren

2012-06-05, version 0.1.2

Referens

Gilles Deleuze, *Lecture Transcripts On Spinoza's Concept of Affect*, Course Vincennes, 1978 01 24.

Jean Baudrillard "The Masses: The Implosion of the Social in the Media," trans. Marie Maclean, *New Literary History*, vol. 16, no. 3 (Spring 1985)

Per Herngren, [Singularitet istället för påverkan, 2009](#).

Per Herngren, [Härskare styr inte - Spinoza-Deleuze, 2009](#).

Per Herngren, [Bygga eller ställa krav - Deleuze, 2009](#).

Fotnoter

[1] Jean Baudrillard "The Masses: The Implosion of the Social in the Media," trans. Marie Maclean, *New Literary History*, vol. 16, no. 3 (Spring 1985), pp. 577-89.

[2] Gilles Deleuze, *Lecture Transcripts On Spinoza's Concept of Affect*, Cours Vincennes, 1978 01 24.

Per Herngren, [Singularitet istället för påverkan: Deleuze & revolution V](#), 2009.

Per Herngren, [Härskare styr inte: Spinoza, Deleuze & revolution](#), 2009.

Mediafällor vid intervjuer med motståndskraftigister

Här är några vanliga fällor som används vid intervjuer med motståndskraftigister. Dessa journalistiska teknikerna har växt fram under lång tid. De kommer från massmedias krav på att skapa vinst genom att ständigt producera nyheter. Nyheter är aldrig det som är nytt utan det som känns igen som nyheter. Sättet att ställa frågor är därför sällan medveten konspiration från journalistens sida.

1 Ställa frågor så aktivisten gör motparten, orättvisan eller förtrycket till huvudnyhet. Ni kämpar alltså emot ...? Ni vill alltså att regeringen ska ...? På så sätt blir motståndet och motståndskraftigisterna bifigurer. Uppfinningar och lärdomar under motståndskraftigistkampen "glömmer" därför aktivisten av att nämna.

Möjlig lösning: Svara på frågor så motståndet blir centrum. Låt den motståndskraftigistordning som tränger undan orättvisan bli fokus. Lyft fram uppfinningar och misstag som andra kan lära sig av. Förtrycket, motparten, polisen och maktcentran får därmed biroller till motståndet.

2 Ställa frågor så aktivisten stämplar sig själv som underordnad och negation till "makten". Så ni protesterar mot ...? Ni är alltså emot ...?

Möjlig lösning: Utforma aktioner och svara på frågor så att polis och åklagare blir protesterörelsen. Motståndskraftigistgruppen utför ett jobb, löser ett problem. Åklagaren protesterar mot det. "Så får ni inte göra!"

3 Ställa frågor där det egentliga svaret är inbyggt i frågan. Varför är ni inte fler? Hade ni egentligen velat lyckas med att ...? Är det viktigt att ungdomar som ni engagerar er i ...?

Möjlig lösning: Vända på alla påståenden som är inbyggda i frågor istället för att lydigt svara och indirekt bekräfta påståendet i frågan.

4 Ställa frågor så aktivisterna nedvärderar sig själva: Det är förstås inte så lätt

att sätta er upp mot så många poliser och polishundar? Ni hade förstås velat kunna ...? Det var ju bara symboliskt men ert mål i framtiden är alltså ... Den här gången misslyckades ni alltså med ...!

Möjlig lösning: Utforma aktionerna så att de alltid genomför målet, om än i liten skala eller tillfälligt.

5 Ställa frågor som individualiserar motståndet, som tränger undan motståndsgruppen och ersätter den med individens mod, personliga engagemang och egna skäl för att utföra aktionen.

Möjlig lösning: Lyft fram gemenskap, mångfaldigande, relationer, konflikter, misstag, erfarenheter i motståndsgруппerna. Hur försöker gruppen tillsammans lösa problemet. De som låter sig intervjuas kan roteras från gång till gång. Ställ upp på intervjuer tillsammans med någon annan från gruppen. Ställ upp på gruppbilder eller bilder som inkluderar motståndet eller andra aktivister.

6 Ställa frågor så aktivisterna gör sig själva till stereotyper: Manlig expert. Ung vit välutbildad kvinnlig medelklassaktivist. Ungdomar.

Möjlig lösning: Låt aktionens talesperson vara de som bryter stereotypen. Transa och queera identiteter. Se till att nya grupper kan identifiera sig med motståndet.

Per Herngren

2013 04 16, version 0.1.1

Samtidsslaveri hindrar politisk förändring

Samtidsslaveri är tvånget att prata om, föra vidare, dela och kampanja kring det som för tillfället är aktuellt i massmedia. Först analyserar jag hur aktivism förslavas under samtiden. Och sedan finns en manual med metoder för att ta sig ur samtidsslaveriet.

Samtidsslaveriet gör, enligt Johannes Nilsson, att "ens uppmärksamhet ständigts slits med hjordens rusningar. Nu skall vi tala 'näthat, förra veckan barnfattigdom, och oavsett vad man än må tycka eller problematisera i dagens ämne, kvarstår som sorgligt faktum att man deltar i denna bestämda debatt, och därmed låter den invadera min hjärna och bestämma mitt intresse"[1].

Stora massmedier tjänar pengar på aktivister och andra som på facebook och twitter delar det som för dagen säljer massmedia. "Är inte dessa ivriga twittrare dagens grundlurade proletariat, som ägnar sin spridda uppmärksamhet åt att fylla likgiltiga sociala nätverk med 'content'?"[2], analyserar Johannes Nilsson.

När de som använder facebook och twitter hamnar i samtidsslaveriet blir de inte bara gratis arbetskraft för facebook och twitter. De arbetar gratis även för traditionella tidningsbolag och tv-bolag. Dessas profit är beroende av att vi dansar med i vad som för tillfället görs till nyheter.

"Svenska twittrare är helt och hållet i händerna på Sveriges mediajättar inte bara därför att de senare oavbrutet flörtar med de förra, utan till att börja med därför att Sveriges twittrare slaviskt följer dagsmedias arbetscykel. Ny dag, ny snackis. Hey ho, let's go. Den kortsynta naiviteten i detta är sannerligen häpnadsväckande."[3]

Slaveri

Slaveri är arbete som utförs av tvång snarare än av avtalad överenskommelse. Det är dock inte massmedia som håller i piskan. Slavdrivarna är snarare ens egen kropp och längtan, medaktivister och vänner, dagsaktuella rörelser och kampanjer. Piskan, tvånget, skapas först när flera samtids-metoder hamnar i resonans, när de ömsesidigt förstärker varandra så mycket att organisationer och aktivister blir tvingade att förhålla sig till samtiden. Här är några samtidsmetoder som tillsammans kan skapa slaveri under samtiden:

1. Vilja att hålla sig kvar i gemenskapen. Och inte riskera att hamna utanför.
2. Vänskapande, bekräftelse, peppning mellan aktivister som säger något om det aktuella. Tillfälliga förluster av denna bekräftelse skapar tomhet.

3. Ointresserat ignorande av dem som inte pratar om det aktuella. Tystnaden är inte illvillig men den är outhärdlig.
4. Rädsla hos organisationer och enskilda att uppfattas som förlegade, ute, omoderna, inaktuella, att de fastnat i gårdagens fråga.
5. Beroende hos organisationer och enskilda av den energi och entusiasm som kommer från att läsa om, prata om, organisera och kampanja kring, det dagsaktuella.
6. Beroende , eller tvångsmässigt behov, av att retweeta och dela det som för tillfället är aktuellt.
7. Sociala medier-missbrukare och mer traditionella nyhetsmissbrukare skapar medberoende. De som inte är missbrukare dras ändå in i sjukdomen.

Samtidsslaveriet tar kontroll över demonstrationer och kampanjer

Genom att events, föredrag, demonstrationer och kampanjer kopplas till det som för tillfället är aktuellt i massmedia återskapas samtidsslaveriet genom aktivism på gator, torg och i sociala medier. Dessa ska inte ses som separata sfärer utan snarare som trassel och resonans. Facebookaktivism, gatuaktivism, folkrörelseaktivism är hopflätat och hamnar i resonans med massmediers behov av att ständigt sälja nyheter.

Events, aktuella demonstrationer och tidsbegränsade kampanjer återskapar ett aktivistiskt samtidsslaveri. Samtids-aktivism och massmediabolag förstärker varandra och tränger tillsammans undan politisk förändring.

Samtidsslaveriet hos kampanjer och enskilda demonstrationer drar åt sig aktivister, energi och andra resurser från politisk förändring.

Manual för att ta sig ur samtidsslaveriet

Victor skrev på Rasmus Fleischers blogg[4] en manual för att ta sig ur samtidsslaveriet. Jag utgår från den och lägger till en hel del.

1. Behåll hela tiden fokus på de frågor ni betraktar som väsentliga på lång sikt. Undvik "aktivism" i betydelsen vara aktiv i lite av varje som just nu drar i en.

2. Ignorera "aktuella" frågor.
3. Undvik individuella och tillfälliga lösningar. Fokusera på att bygga upp nya ordningar, metoder, institutioner och organisationer som på lång sikt kan tränga undan gamla.
4. Bli performativt förverkligande. Låt målet bli medlet. Bli inte reaktiva vare sig mot massmedia eller mot härskande organisationer även om dessa kallar sig Sverige eller EU. Undvik att negera och protestera. Proaktiv är att initiera lösningen istället för att peka ut andra som ska lösa problemet.
5. Byt inte politisk fråga då och då. Var enveten. Var ute och se till ni inte är inne.
6. Leta efter andra röster, speciellt avvikande röster, utifrån den politiska förändring som ni bygger.
7. Undvik aktionsformer som blir återvändsgränder och självdestruktiva genom sina egna slutdatum: Undvik "aktuella" events, demonstrationer, kampanjer, projekt och föredrag. Var misstänksam mot allt som har slutdatum.
8. Använd inte aktioner, demonstrationer, kampanjer eller civil olydnad för att själva bli nyhet.
9. Sök inte uppmärksamhet för er organisation. Bli inte en vara. Döda ert begär att säga något bara för att höras. Våga hålla käft.
10. Låt er inte distraheras av alla sensationella dumheter, politiker, skandaler, pinsamheter, knäppskallar, högerextremister eller hatare som för tillfället tar uppmärksamhet.
11. Förlöjliga och håna inte dem som säger dumheter. Hån fetischeras enkelt. Du ger dem bara uppmärksamhet, kraft och energi.
12. Vägra debattera i massmedia eller i sociala nätverk. Börja inte tjafsa! Då slavar du redan för dramaindustrin.
13. Fokusera på att kritiskt och innovativt utveckla och finslipa organisationen, dess demokrati, dess jämlikhet, dess rättvisa och solidaritet. Lita på smittan. Politisk förändring som förverkligas i liten skala på ett spännande sätt smittar av sig.
14. Fokusera på självkritik. Ödsla inte tid på att kritisera härskare eller de som har fel. Kritik är en gåva som hjälper egna och närliggande organisationer att finslipa den politiska förändring ni försöker förverkliga. Självkritik hjälper våra organisationer när de ramlar in i välvillig rasism, sexism eller börjar skapa medelklassghetton.

15. Samarbeta med liknande politiska bygganden runt om i världen. Lås inte in er i nationalstats-containerar.
16. Bygg inte era organisationer som en spegling av nationalstater. Riksorganisationer blir en speglade bekräftelse av staten. Befrielse, motstånd, makt, krig och förtryck behöver snarare lokalisera andra delar av världen här, eller oss där, arbeta lokalt.
17. Förvandla inte aktivism till en nyhetsbyrå. Sprid inte vidare nyheter. "Att sträva efter retweets och gensvar om än det ena, än det andra är att försöka bli en nyhetsbyrå. Problemet med nyhetsbyråer är att de hela tiden byter fokus. Var inte en nyhetsbyrå. ... och sluta tro att du når ut till nåt slags allmänhet!"[5]
18. Var en röst som funderar högt och offentligt om era misstag och vilka lösningar ni prövar. Då attraherar ni "andra som vill diskutera relaterade grejer och ni kan bygga vidare tillsammans."[6]
19. Sträva inte efter att skapa uppmärksamhet kring frågor, utan bygg gemenskaper där tänkande och diskussion kan ske befriat från riksmédias dagordning.[7]
20. Filtrera och bojkotta nyhetsflödet aggressivt. Ja, bojkotta nyheter och det aktuella. Både i fikarummet och på internet.
21. Bli inte aktuell. Ifall ni är engagerade kring något som plötsligt blir aktuellt: låt er inte sugas med! Rörelser som *äntligen* ser sitt engagemang i massmedia sugas lätt med för att ett par år senare tappa den kraft och den envetna entusiasm som de under lång tid hade byggt upp. Att bli aktuell och inne kan knäcka mångårigt engagemang.

Politisk förändring som pågående pulser

Politisk förändring är ett långsiktigt byggande av organisationer, pulser och institutioner som blir egna samhällen. Politisk förändring materialiserar. Dessa samhällen smittar av sig till närliggande samhällen; ifall de har tillräckligt intressanta metoder, organisationsformer och system som kan imiteras av andra.

För att det politiska engagemanget ska bli innovativt bygger det vidare på långvarig erfarenhet. Imitation, övning, träning, misslyckande, finslipning och innovation hör ihop.

Att bygga tar tid även om samhällena växer upp kring små torg, organisationer,

institutioner, kollektiv och kooperativ. Samhällen växer också upp kring regelbundna träffar en gång i månaden eller en gång per år. Engagemanget med uppfinnandet, byggandet, finslipandet behöver fortgå under kanske tio-tjugo års tid för att skapa bestående politisk förändring.

Aktuella politiska frågor och kampanjer drar till sig kraft och saboterar möjligheten till politisk förändring. Politik behöver ta sig ur samtiden för att bli politisk. Låt tiden vara ur led.

Per Herngren

2013-02-14, version 0.1.2

Tack till Tobias Herrström, Oikos Hammarkullen, för samtal om fokus på puls, Lisa Gerenmark, motståndskommuniteten Fikonträdet, för samtal om ifall överaktivism konkurrerar med, och tränger undan, politisk förändring.

Fotnoter

[1] Johannes Nilsson, 7 februari 2013, <http://schipperke97.wordpress.com/2013/02/07/aterfall/>

[2] Johannes Nilsson, 7 februari 2013, <http://schipperke97.wordpress.com/2013/02/07/aterfall/>

[3] Kommentar på Rasmus Fleischers blogg citerat från Fleischer 9 feburari 2013, <http://copyriot.se/2013/02/09/om-samtidsslaveriet-pa-twitter-och-mojliga-utvagar/>.

[4] Kommentar av Victor, 26 september 2012, på Rasmus Fleischers blogg <http://copyriot.se/2012/09/25/nar-jag-begrater-bloggen-och-betvivlar-mikrobloggen/>

[5] Johannes Nilsson, 7 februari 2013, <http://schipperke97.wordpress.com/2013/02/07/aterfall/>

[6] Johannes Nilsson, 7 februari 2013, <http://schipperke97.wordpress.com/2013/02/07/aterfall/>

[7] Johannes Nilsson, 7 februari 2013,
<http://schipperke97.wordpress.com/2013/02/07/aterfall/>